

Debreceni Ítéltábla
Mf.I.50.080/2025/10.

A Debreceni Ítéltábla Felperes1 Cím2 alatti lakos felperesnek, a dr. Boós Attila László ügyvéd (cím3) által képviselt Alperes1 Cím1 alatti székhelyű alperes ellen, fizetési felszólítás hatályon kívül helyezése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 4.M.70.114/2025/14. számú ítéletével szemben a felperes által 15. sorszám alatt benyújtott, és Mf.3. sorszám alatt pontosított fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 35 155 (harmincötezer-százötvenöt) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy 56 248 (ötvenhatezer-kettőszáznegyvennyolc) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás lényege szerint a felperes a 2024. január 16. napján kelt, határozatlan időre szóló munkaszerződés alapján, részmunkaidőben, majd 2025. január 23. napjától teljes munkaidőben állt munkaviszonyban az alperessel autóbusszvezető tanuló munkakörben.

[2] A 2024. január 16. napján kelt munkaszerződés, valamint a 2024. december 31. napján kötött tanulmányi szerződés alapján köteles volt autóbusszal végzett személyszállítási közszolgáltatás teljesítése érdekében autóbusszvezető tanfolyamot elvégezni. A tanfolyam elvégzése és a tanulmányi szerződés megkötése annak érdekében történt, hogy az alperes a

későbbiekben a felperest autóbuszvezető munkakörben foglalkoztathassa. A tanulmányi szerződésben részletezett tanfolyam díja 844 100 forint volt.

[3] A tanulmányi szerződés negyedik számú módosításában a felek a tanfolyam teljesítésének végső időpontját 2025. február 28. napjában határozták meg.

[4] Az alperes a közte és felperes között létrejött határozatlan időre szóló munkaszerződést a 2025. április 16. napján kelt felmondással megszüntette.

[5] Az alperes a 2025. június 6. napján kelt, fizetési felszólítás elnevezésű iratban felszólította a felperest a társaság irányában fennálló tartozásának rendezésére, melyetösszegerszerűen 703 100 forintban határozott meg. Az indokolás szerint ezen összeg meghatározására a tanulmányi szerződés 2. pontja alapján került sor. Ugyanezen pont rendelkezik arról, hogy a szerződés megszegésének következménye az, hogy az alperes jogosult visszakövetelni a megfizetett támogatást – többek között képzési és egyéb díjak összegét –, amennyiben felperes a tanulmányi szerződésben foglalt vizsgakötelezettségének határidőben nem tesz eleget. A fizetési felszólítás jogorvoslati tájékoztatást nem tartalmazott, az alperes felhívta a felperes figyelmét, hogy amennyiben fizetési kötelezettségének határidőben nem tesz eleget a szükséges jogi lépéseket megteszi a követelés érvényesítése érdekében.

[6] A felperes keresetében kérte a fizetési felszólítás hatályon kívül helyezését.

[7] Az alperes követelését mindösszegerszerűségében mind jogalapjában vitatta. Álláspontja szerint a tanulmányi szerződésben foglalt kötelezettségeinek eleget tett, ezáltal nem valósított meg szerződésszegést. A tanulmányi szerződés határidőre történő teljesítésének elmaradása nem az ő érdekkörében fennálló okokra vezethető vissza, az abban foglalt határidő a képzések lebonyolításának elhúzódása miatt került meghosszabbításra a keresetlevélhez csatolt negyedik számú módosítás alatt. A határidő eredménytelen eltelte többek között annak eredménye, hogy az alperes a munkaszerződésben a tanulmányi szerződés teljesítése érdekében meghatározott napi munkaidőt egyoldalúan két óráról nyolc órára módosította, és ennek következtében annak teljesítése még inkább elnehezült, így a vizsgakövetelmény határidőben történő teljesítése a továbbiakban nem volt tőle elvárható.

[8] Az alperes az ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását.

[9] Hivatkozott arra, hogy a felperes számára megküldött fizetési felszólítás több szempontból sem tekinthető a munka törvénykönyve szerinti fizetési felszólításnak. Az állította, hogy ezen dokumentumot a felperes részére pusztán a peres eljárás elkerülése

érdekében küldte meg. Az a felperesi álláspont, amely szerint ezen felszólításhoz a törvényi értelemben vett fizetési felszólítás jogintézményével azonos joghatások fűződnének, valamint, hogy azzal egy megítélés alá esne, jogalapjában téves és megalapozatlan. Ennek indokát azzal is adta, hogy abban azt rögzítette, hogy a határidőre történő, önkéntes teljesítés hiányában fogja a felperessel szemben megtenni mindazon jogi lépéseket, melyek az alperesi igény mihamarabbi érvényesítéséhez szükségesek. Ebből következően az alperes a felszólítást nem tekintette olyan, megtámadás hiányában végrehajtási záradékkal ellátható okiratnak, amelyhez a törvényben deklarált fizetési felszólításhoz rendelt joghatások fűződnének.

[10] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperes részére 15 nap alatt 35 155 forint perköltséget. Megállapította, hogy a felmerült 36 139 forint illeték az állam terhén marad.

[11] Az ítélet indokolásában hivatkozott a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 285. § (2) bekezdésében, az Mt. 287. § (1) bekezdés d) pontjában és az Mt. 22. § (5) bekezdésében foglaltakra és a kialakult bírósági gyakorlatra, amely szerint amennyiben a munkavállalói tartozás megfizetésére felhívó munkáltatói intézkedés az önkéntes teljesítés elmaradása esetére az igény egyéb jogi úton történő érvényesítését helyezi kilátásba az nem minősül fizetési felszólításnak. (EBH2018. M.26.) A munkavállalói tartozás megfizetésére felhívó munkáltatói levél, amely tartalmazza, hogy elmaradás esetére a munkáltató az igényét bíróság előtt keresettel érvényesíti, nem minősül az Mt. 285. § (2) bekezdése szerinti fizetési felszólításnak (EBH2018. M.11.).

[12] Az elsőfokú bíróság a fentiek alapján arra a következtetésre jutott, hogy az alperes által fizetési felszólítás megnevezéssel a felperes részére küldött irat nem az Mt. 285. § (2) bekezdése szerinti fizetési felszólítás, mivel az alperes nem teljesítés esetére egyéb jogi úton történő igényérvényesítést helyezett kilátásba. Megjegyezte, hogy ennek eleget is tett, hiszen a bíróság előtt folyamatban lévő 4.M.70.093/2025. számú ügyben viszontkeresetet terjesztett elő a fizetési felszólítással egyező tartalommal.

[13] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest az alperes perköltségének a megfizetésére, melynek összegét ügyvédi munkadíjban, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (Díjrendelet) 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján a pertárgyérték 5%-ában határozta meg.

[14] Az illeték megállapításának alapjául a felperes által vitatott fizetési felszólításban meghatározott 703 100 forintot vette figyelembe, míg az illeték mértékét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 42. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontja alapján határozta meg. Miután felperes munkavállalói költségkedvezményben részesült a per során, akként rendelkezett, hogy a feljegyzett illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

[15] Az ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára utasítását, másodlagosan pedig annak megváltoztatását és az alperes 2025. június hó 6. napján kelt fizetési felszólításának hatályon kívül helyezését.

[16] A fellebbezés indoklásában a felperes a munkavégzése körülményeit részletezte, illetve arra hivatkozott, hogy a munkaviszonya 2025. április 16-ai megszüntetésekor kézhezkapott foglalkoztatási igazolás a fizetési felszólításon feltüntetett összeget, mint tartozást tüntetett fel, ami az új munkáltatójának levonási kötelezettséget jelentett. Álláspontja szerint az alperes ezt a tartozást jogellenesen rögzítette, mert levonásnak csak végrehajtható határozat, bíróság, vagy más hatóság által elrendelt végrehajtás útján van lehetőség, így cselekedete jogellenes. Az elsőfokú bíróságnak nem a fizetési felszólítás tényét és jogalapját kellett volna vizsgálni, hanem a törvénytörő végrehajtás, illetve letiltás elrendelését. Az alperes más irányba terelte az eljárás menetét, így arról nem dönthetett a bíróság.

[17] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság felperesi fellebbezéssel támadott ítéletének hatályon kívül helyezésére vonatkozó jogi ok vagy indok nem állapítható meg. Az elsőfokú bíróság által meghozott ítéletben megállapított tényállás helyes és helyes az ebből levont jogkövetkeztetés is, így annak esetleges megváltoztatására vagy hatályon kívül helyezésére indok nincs. A fellebbezés elbírálása eljárásjogi szempontból is aggályosnak mutatkozik, tekintettel arra, hogy felperes a fellebbezésében olyan új tényekre és körülményekre utal, amelyek előtte már az elsőfokú eljárás során is ismertek voltak, ott azonban mégsem hivatkozott azokra. A fellebbezésben foglalt ezen tényállítás teljes mértékben megalapozatlan, hiszen felperes részéről nem is volt határozott kereseti kérelem az álláspontja szerint jogellenes letiltás elrendelésének bírósági felülvizsgálatáról, így az elsőfokú bíróság – a rendelkezési elv alapján – nem is lehetett abban a helyzetben, hogy a munkáltatói letiltás jogszerűségéről döntenie tudjon.

[18] Az ítéltábla a felülbírálati jogkörét a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül [Pp. 370. § (1) bekezdés] – hiszen az elsőfokú bíróság ítéletének kötelező hatályon kívül helyezésére okot nem talált és eltérő anyagi pervezetésnek sem volt indoka [Pp. 370. § (2)-(4) bekezdés] – amelynek során a fellebbezést megalapozatlannak találta.

[19] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és abból megalapozott, a vonatkozó jogszabályi rendelkezésekkel és a bírói gyakorlattal összhangban álló következtetésre jutott, mellyel az ítéltábla egyetértett, azt megismételni nem kívánja, így mindössze az alábbiakra kíván rámutatni.

[20] A felperes a fellebbezésében anyagi és eljárásjogi jogszabálysértést nem jelölt meg, tartalma alapján azonban az állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság részéről a kereseti kérelemhez kötöttség elvének a megsértését állítja.

[21] A Pp. 2. § (2) bekezdése alapján a bíróság a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. Ez azt jelenti, hogy a bíróság nem dönthet olyan kérdésben, amelyre vonatkozóan a felek a per folyamán nem terjesztettek elő kereseti kérelmet, ellenkérelmet. A kérelemhez kötöttség érvényesül a per érdemében való döntés során is, melyet a túlterjeszkedés tilalma fejez ki. Eszerint a bíróság érdemi döntése nem terjedhet túl a kereseti kérelmen, ellenkérelmen [Pp. 342. § (1) bekezdés]. Fontos kiemelni, hogy a kérelemhez kötöttség nemcsak a kereseti kérelemhez (petitumhoz) kötöttséget jelent, hanem a fél jogállításhoz való kötöttséget is. A Pp. 342. § (3) bekezdése ezt egyértelműen ki is mondja, amikor rögzíti, hogy törvény eltérő rendelkezése hiányában az érdemi döntés nem terjedhet ki olyan jogra, amelyet a fél a perben nem állított.

[22] A felperes a fellebbezésében egyértelműen a 2025. június 6. napján kelt „fizetési felszólítás” hatályon kívül helyezését kérte, ennek jogalapjaként megjelölte az arra irányadó Mt. 285. § (2) bekezdésének és az Mt. 287. § (1) bekezdésének rendelkezéseit és a kereseti kérelmet megalapozó tények rovatban is azt részletezte, hogy a tanulmányi szerződésből eredő kötelezettségeit nem szegte meg, a fizetési felszólítás hatályon kívül helyezésére irányuló igényét azért kívánja érvényesíteni a keresetben, mert attól az alperes elzárkózott. Utalt arra is, hogy a munkaviszony jogellenes megszüntetése miatt szintén általa indított per a Miskolci Törvényszéken 4.M.70.093/2025. számon folyamatban van. Az elsőfokú bíróság felhívására csatolta a vitatott dokumentumot, majd az alperes az ellenkérelmében ezzel az okirattal kapcsolatban fejtette ki ténybeli és jogi álláspontját.

[23] Az ítéltábla jelentőséget tulajdonított annak is, hogy az elsőfokú bíróság ezek ismeretében tájékoztatta a felperest (10. sorszámú végzés), hogy az általa keresettel támadott fizetési felszólítás nem minősül annak az általa is hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján sem, és tájékoztatta arról is, hogy hivatalból tudomása van arról, hogy a szintén általa indított másik perben az alperes az igényét viszontkeresettel érvényesítette.

[24] A felperes mindezek ellenére a 12. sorszámú beadványában a keresetét fenntartotta és állította, hogy a vitatott okirat fizetési felszólítás, ellene a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően 30 napon belül nyújtotta be a keresetét, illetve, hogy annak jogorvoslati tájékoztatással kapcsolatos hiányossága csupán az alperes mulasztása.

[25] Mindezekből következően az ítéltábla szerint teljességgel megalapozatlan a felperesnek az a fellebbezésbe foglalt hivatkozása, hogy az elsőfokú bíróságnak nem a fizetési felszólítás tényét és jogalapját kellett volna vizsgálni, hanem a törvénysértő végrehajtás,

illetve letiltás elrendelését, és hogy az alperes más irányba terelte az eljárás menetét, így arról nem dönthetett a bíróság. A bíróság csak arról és olyan terjedelemben dönthet, amit a felperes keresetében kért, azon nem terjeszkedhet túl.

[26] Az ítéltábla eljárási szabálysértés hiányában nem látott lehetőséget az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezésére, és tekintettel arra, hogy a felperes a fellebbezésben anyagi jogszabálysértést, az elsőfokú bíróság téves jogértelmezését nem állította, az elsőfokú ítélet megváltoztatásának sem volt helye.

[27] Az ítéltábla a fentiek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokai mentén a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[28] A perköltség felől a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján határozott és kötelezte a pervesztes felperest az alperesnek ügyvédi munkadíjban meghatározott, a Pp. 81. § alapján felszámított perköltsége megfizetésére. Ennek összegét a pertárgyérték (703 100 forint) alapulvételével a Díjrendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján annak 5%-ában állapította meg, áfa nélkül, mivel a jogi képviselő a nyilatkozata szerint áfa fizetésére nem köteles.

[29] A költségmentesség és a költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés d) pontja alapján a perben a feleket tárgyi költségfeljegyzési jog illette meg. Az Itv. 39. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban az illeték alapja 703 100 forint volt, a feljegyzett illeték pedig az Itv. 46. § (1) bekezdése szerint 56 248 forint, ami a pervesztes felperes munkavállalói költségkedvezménye folytán – figyelemmel a Pp. 102. § (6) bekezdésére – az állam terhén marad.

[30] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[31] Az ítélettel szemben a Pp. 365. § (2) bekezdésében foglalt megengedő szabály hiányában fellebbezésnek helye nincs.

Debrecen, 2026. június 23.

Dr. Tass Edina sk. a tanács elnöke – előadó bíró, Dr. Riczu András sk. bíró,
Dr. Rózsavölgyi Bálint sk. bíró

